

Του Σπυρίδωνος Βλιώ ρα

Δύο γεγονότα μού κίνησαν το ενδιαφέρον το προηγούμενο χρονικό διάστημα. Το πρώτο το δυσάρεστο και στενάχωρο, το δεύτερο ευχάριστο και ελπιδοφόρο....

Ο σιδηροδρομικός σταθμός Μερίτσας, το ενδιαφέρον αυτό τοπόσημο με βαριές ιστορικές, αρχιτεκτονικές και πολιτισμικές συνδηλώσεις, αφημένο για δεκαετίες στη μοίρα του, δεν άντεξε την εγκατάλειψη και την αδιαφορία και ...κατέρρευσε. Τα απομεινάρια του, μαχαιριά στην καρδιά.

Κατά σύμπτωση την Κυριακή, 13.02.2022, έχει προγραμματιστεί να γίνει, για ακόμη μία φορά, μια εκδήλωση για την μάχη της Μερίτσας, όπως άλλωστε συμβαίνει εδώ και πολλά χρόνια το δεύτερο δεκαήμερο του Φεβρουαρίου. Κάθε χρόνο μαζεύονται επίσημοι στο μνημείο, κοντά στον σιδηροδρομικό σταθμό, και ακούγονται λόγοι για τη σπουδαία νίκη των Ελλήνων εναντίον των ιταλικών δυνάμεων, σε μάχη που έγινε κοντά στον σταθμό και πέριξ αυτού.

Κάποιες χρονιές, εκτός από τα γεγονότα του 1943 γίνεται σύντομη νύξη και για τον ίδιο τον σταθμό —του οποίου την κατάσταση οι επίσημοι βλέπουν (κάθε χρόνο!) με τα μάτια τους— που από τη δεκαετία του 1920, μαζί με τ' «αδερφάκια» του, τους σταθμούς του Αγιοφύλλου και του Καρπερού Γρεβενών, στέκουν μάρτυρες των προσπαθειών εκσυγχρονισμού της χώρας μας και στον συγκοινωνιακό τομέα, προσπαθειών που ανακόπηκαν για δεκαετίες εξαιτίας του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου.

Εκτός όμως από τα γραπτά σε βιβλία, εφημερίδες και περιοδικά, ο άνθρωπος έχει ανάγκη και απτών, τρισδιάστατων ενδείξεων της ιστορικής, αρχιτεκτονικής, πολιτισμικής κ.ά. πραγματικότητας, για να συνδέεται στερεότερα και ασφαλέστερα με το παρελθόν του.

Αυτές οι απτές ενδείξεις, τα τοπόσημα του παρελθόντος, στον τόπο μας και ιδίως στον Δήμο μας, έχουν ατυχήσει. Από το αρχοντικό του Καλαμπάκα, τη βρύση στον Σοποτό, το Ξενία, το κονάκι του Μέκιου στην Περιστέρα, τα κτήρια του σιδηροδρομικού σταθμού Καλαμπάκας,¹ τα εντοιχισμένα σπόλια στους ναούς της πόλης μας² καθώς και τα διάσπαρτα κατάλοιπα από την ελληνιστική, ρωμαϊκή, βυζαντινή και νεότερη περίοδο στην περιοχή μας, όλα αυτά και πολλά περισσότερα, έχουν αφεθεί στην αδυσώπητη μοίρα τους περιμένοντας νομοτελειακά την καταστροφή τους.

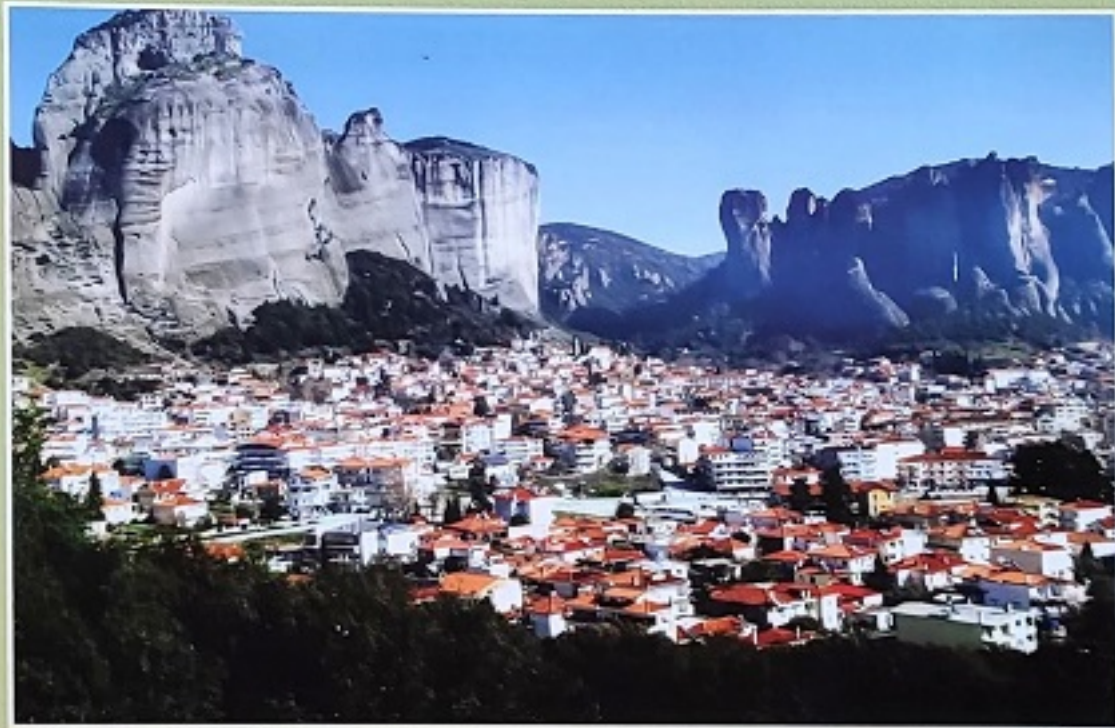
Και να πει κανείς ότι δεν υπάρχουν χρήματα! Χρήματα υπάρχουν άφθονα, τόσο από εθνικά όσο και από ευρωπαϊκά κονδύλια και προγράμματα. Απλώς ουδείς είναι κορόιδο να ρίχνει χρήματα «ές τὸν τῶν Δαναῶν πίθον»³ και να τα μοιράζει δεξιά και αριστερά, χωρίς να υπάρχει όραμα, σχέδιο, μελέτη και προπαντός πολιτική βούληση.

Κι επειδή στον τόπο μας αυτά δεν υπάρχουν, διαχρονικά, θα συνεχίσουμε να ζούμε στη μακαριότητά μας, ενώ όλα γύρω μας —κυριολεκτικά!— καταρρέουν, ή στην καλύτερη περίπτωση να προσπαθούμε να εντάσσουμε άσχετα έργα σε άσχετους πόρους χρηματοδότησης.⁴

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΑΝ. ΚΑΤΟΙΚΟΥ

Κλασικού Φιλολόγου - Φροντιστή

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΠΟΙΟΤΗΤΑΣ ΖΩΗΣ ΣΤΗΝ ΚΑΛΑΜΠΑΚΑ (2007 - 2021)

Καλαμπάκα 2022